

[Aksel Larsen.]

dyd af nødvendigheden og skrive alle deres indkomster på selvangivelsen, sættes ned.

Hertil kommer de forskellige præmieringsordninger. Fra mit partis side har vi så tit talt om dem, så jeg behøver vel ikke at gå i detaljer. Jeg vil kun sige, at præmieringen af privat opsparing i princippet er en præmiering af dem, der i kraft af deres indkomst er i stand til at spare op, og præmien skal betales af dem, der er for fattige til at spare op. I praksis er det dog sådan, som vi har fået illustreret ved oplysninger fra finansministeriet, ganske vist ikke i meromsudvalget, men i et tidligere udvalg, at det er det offentlige, der — hvis der overhovedet er tale om nogen forøget privat opsparing på grundlag af disse ordninger — betaler det hele igennem skattelettelser til de pågældende.

Så er der problemet om renter af privat gæld, som efter vor mening ikke burde være fradragsberettigede, og der er spørgsmålet om ligestilling mellem ejere og lejere. Jeg ved godt, at regeringen sysler med dette problem, men jeg vil da advare den imod at gå videre i den retning at give større og større fradrag til flere og flere grupper; det hjælper jo ikke noget på dette problem. Naturligvis er det uretfærdigt, at den, der bor i eget hus, kan fradrage renter af gæld, medens den, der bor i lejlighed og betaler husleje, ikke kan få fradrag for den del af huslejen, der går til betaling af terminsrenter, men det kunne man jo klare på en anden måde end ved at gennemføre den mærkværdige plan om, at 60 pct. af den betalte husleje skulle gøres fradragsberettigede.

Der er andre fradrag, vi har kig på, f. eks. fradrag for reklame og fradrag for repræsentation. Jeg kan da kun blive i godt humør, når jeg ser, at Aktuelt for 13. oktober har en stor 3-spaltet leder om den hellige ko, hvori man siger, at nu må vi have fat på disse repræsentationsudgifter. Jeg ønsker regeringen lykke til. Lad os få et initiativ fra regeringens side; den er selvfølgelig bedre i stand til at udforme et lovforslag, end socialistisk folkeparti er, men som man ved, har vi i mange år talt netop for sådanne reformer.

Ja, så har vi talt for, at vi burde have en anstændig kapitalvindingsskat her i landet. Vi så jo helst, at grundspekulationen

overhovedet blev standset derved, at al den jord, der skal bruges til byggeri og byudvidelser, kom i offentligt eje, og vi kunne for øvrigt godt tænke os, at man undersøgte, om det ikke er muligt at etablere en slags maksimalpris på sådan jord, så den ikke blev så dyr. Men hvis man ikke vil det, må man da i det mindste sørge for, at folk ikke beriger sig så ublu, som tilfældet er nu, og man burde i det hele taget nå frem til, at arbejdsfri indkomster beskattes på lige fod med indkomster af arbejde og erhverv. Det ville naturligvis give betydelige summer til det offentlige, og det ville forhindre visse formuers vækst, men vi ser ingen som helst uretfærdighed i noget sådant. Sidst — men måske det mest vigtige næst efter den effektive ligning — er der skattefradragsreglen, som burde afskaffes.

Jeg må benytte lejligheden til at sige til socialdemokratiet, at vi har en ikke ringe sympati for tanken om indførelse af kildeskat, men vi ved også, at i alle lande, hvor de har kildeskat eller noget, der ligner kildeskat, har man ingen skattefradragsregel, og det er derfor, man har kunnet gennemføre kildeskatten. Vi er af den opfattelse, at afskaffelse af skattefradragsreglen vil gøre det langt lettere at indføre kildeskat her i landet. Naturligvis er vi opmærksom på, at det står på socialdemokratiets program, at skattefradragsreglen skal ophæves, men dér har det stået i så mange år, uden at man fra den side har gjort noget alvorligt ved det. Det kan imidlertid forbavse noget, når man fra tid til anden bliver stillet over for udtalelser af den højtærede statsminister og af finansministeren — omend ikke den nuværende — om, at vi desværre ikke kan røre ved skattefradragsreglen, for opinionsundersøgelser foretaget af Gallup har givet det indtryk, at der i befolkningen er et overvejende flertal for dens bevarelse.

Hertil er for det første at sige, at det skal Gallup ikke bestemme. For det andet: så længe socialdemokratiet med sine uhyre muligheder for agitation og propaganda ikke fortæller befolkningen, hvad skattefradragsreglen betyder af onde ting, men overlader det til os, er det begrænset, hvor meget der kan tales imod en massiv og uvederhæftig agitation fra de borgerlige partiers side. For det tredje er det forfatningsmæssigt utilladeligt at argumentere